

Vandaag beginnen Pieter en ik op onze nieuwe school. Pieters vader brengt ons met de auto. Het is een warme dag, ik zit achterin en lees op een bord bij het hek: *Welkom thuis!*

Daaronder staat: *Stapvoets rijden, 6 km per uur.*

En daar weer onder staat: *Op dit landgoed wonen wolven.*

We rijden over een oprijlaan met aan beide kanten een hoge haag.

Pieters vader tikt met zijn ring op het stuur, mijn moeder steekt haar hand op naar een man met een geweer over zijn schouder.

Wolven!

Heb alleen ik dat gelezen?

En waar zitten ze dan?

‘Zien jullie die vlaggen?’ roept mijn moeder. ‘Wat een feestelijke ontvangst!’

Ja, mama, maar vlaggen zijn niet boeiend.

‘O, kijk daar die paarden, Kees! Jij houdt zo van paarden. Wat leuk, wat leuk! Ik hoop dat je mag paardrijden, Kees. Zijn dat geen IJslandse paarden?’

Dat zijn wel IJslandse paarden, mama, maar kun je alsjeblieft niet praten nu?

Want ik ben plotseling heel zenuwachtig. En 6 kilometer per uur is heel langzaam. En de oprijlaan is lang.

Zijn we er?

Ik zit en ik adem en ik wacht. Drie maanden niet naar huis. Drie maanden is twaalf weken. Bijna honderd dagen is dat. Mijn moeder is bijna honderd avonden alleen.

‘We zijn er,’ zegt Pieter.

‘Allemachtig,’ zegt de vader van Pieter.

‘Het is niet waar,’ zegt mijn moeder.

Voor ons schittert een groot wit landhuis in het zonlicht. Twee trappen lopen van het bordes naar het voorplein waar ik ouders en kinderen met koffers en tassen zie lopen.

‘Zo te zien is het kiss-and-ride,’ zegt Pieters vader.

Kiss-and-ride, dus uitstappen, dag zeggen en weggrijden?

Mijn moeder zegt geen woord, ik begrijp waarom. Afscheid nemen. Kiss-and-ride. Zo is het inderdaad.

Met een zwaar gevoel in mijn borst zie ik hoe Pieters vader mijn reistas in het grind zet en hoe een kleine vrouw met een pikzwarte, kaarsrechte pony mijn moeders hand schudt.

‘We gaan ervoor,’ hoor ik Pieter zeggen tegen de man die hem een polsbandje omdoet.

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik kijk naar de zweetdruppels op het voorhoofd van de man die mij daarna een polsbandje omdoet. ‘We gaan ervoor!’

Een lange, magere jongen loopt voor ons uit naar een zaal met hoge ramen en gordijnen tot aan de grond. Aan de wanden zie ik spiegels en portretten van deftige mannen.

Bij de deur staat een man met een streng gezicht. Hij draagt een zwart pak.

De jongen geeft uitleg over het nummer op ons polsbandje.

Ik heb leerlingnummer 17. Stoel 17 is dus mijn stoel.

Sommige kinderen die elkaar kennen zijn naast elkaar gaan zitten, maar zij moeten weer opstaan en op de goede stoel gaan zitten.

Dat Pieter op stoel 18 zit, is mazzel.

De man in het zwarte pak loopt met krakende schoenen naar voren en gaat achter een spreektafel staan. Aan de spreektafel hangt een vlag. De hand van de man gaat omhoog. Hij wacht tot het helemaal stil is. ‘Welkom op het Toekomst College.’ De man kijkt de zaal rond. ‘Wat een blije gezichten zie ik.’

Ben ik blij? Het is wel mooi hier en natuurlijk, ik zit op het Toekomst College, maar het is ook spannend.

‘Vandaag, beste mensen, is een dag om nooit te vergeten, want vandaag begint jullie toekomst. Jullie gouden toekomst! Maar voor ik verder praat, kennen jullie dit lied?’

Achter de man hangt een scherm met de tekst van het Wilhelmus.

‘Nee,’ mompelt Pieter.

‘Gaan jullie staan? Dat hoort zo als je het volkslied zingt.’

We gaan staan.

‘Muziek!’

De lange, magere jongen zet de muziek aan, maar zo hard dat ik niemand hoor zingen.

‘Kinderen van lichting Leeuwerik, nogmaals welkom!’ roept de man na één couplet.

We mogen gaan zitten.

‘Gefeliciteerd met de eerste dag van de rest van je leven.’

Pieter kijkt me aan en trekt een wenkbrauw op.

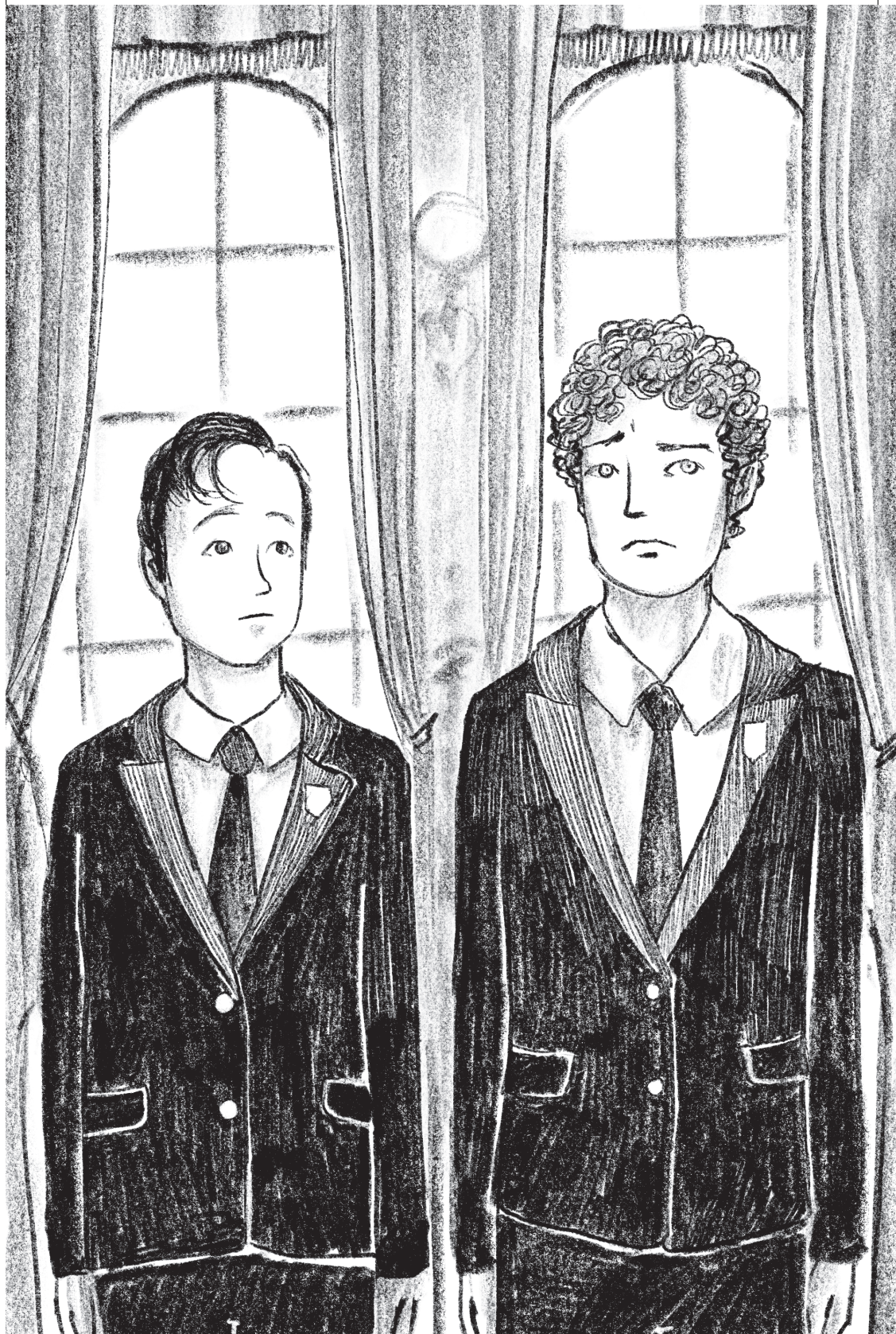
‘Na lichting Adelaar en lichting Ooievaar zijn jullie alweer de derde lichting bruggers op het Toekomst College. Maar wie ben ik? Mijn naam is Thieu. En graag stel ik jullie ook aan het team voor! Mevrouw Ming, laat u uw gezicht even zien aan onze beloftes?’

Ik wil geen belofte zijn. Oma gebruikt dat woord ook. ‘Kees is onze belofte,’ zegt ze dan en dat is aardig bedoeld, maar ik word er kriebelig van.

Mevrouw Ming is de vrouw die ons bij het binnengaan van de school heeft verwelkomd. Ze maakt kleine vriendelijke buigingen naar ons.

‘Het team bestaat dus uit mij, directeur Thieu, onze docent Chinees en huismoeder mevrouw Ming hier, en de man die jullie daar bij het raam zien staan: hoofddocent en partijsecretaris doctor Eelco Konijn.’

In de rij voor ons begint een jongen te lachen.

Fout!

Ik zie het gezicht van de directeur rood worden, erg rood zelfs.

Lacht die jongen omdat die man Eelco Konijn heet? Helemaal fout.

Maar wat mij soms overkomt: ik krijg de hik. Juist nu, op dit slechte moment, hik ik. En als ik hik, dan lijkt het of ik lach.

Lachen is niet goed nu.

Ik houd mijn adem in en dat is dom, want ik houd het niet vol. Kleine plofgeluiden ontsnappen aan mijn mond, mijn ogen tranen en ik voel de blik van directeur Thieu. Ik wil mijn plofgeluiden zo graag tegenhouden, maar helaas. Wat je tegenhoudt wordt erger.

‘Jongelui! Respect!’

Is dit de man die net nog zo vriendelijk klonk?

‘Wij lachen elkaar níét uit! Nooit.’

Doodstil is het nu.

Want directeur Thieu, waar heeft u het over? Natuurlijk lachen wij elkaar niet uit. We zijn hier nieuw.

Iemand zou dat moeten zeggen nu. Nee, ik zou dat moeten zeggen. Maar ik durf niet. Welke directeur begroet zo zijn nieuwe leerlingen?

‘Luitenant, kun je naar voren komen?’

Luitenant? We kijken allemaal om.

De lange, magere jongen beent door het gangpad naar voren.

‘Wees eens eerlijk, luitenant,’ zegt directeur Thieu. ‘Heb jij dit al eerder meegemaakt?’

De jongen schudt zijn hoofd.

In het voorhoofd van Pieter verschijnt een rimpel die ik goed ken.

Ik word boos, betekent die rimpel.

‘Dus jij hebt dit ook nog nooit meegemaakt, luitenant?’

‘Nooit,’ zegt de jongen.

Daar zit ik dan, tussen negenentwintig andere blij geselecteerde kinderen in een prachtige zaal. Een beetje zenuwachtig, en ook trots, want vandaag begin ik op het Toekomst College. Dus ik hoop op een leuke tijd. Ik verwacht aardige mensen, maar al binnen een kwartier is de directeur woedend. ‘Luitenant, de jongen in rij 2 stoel 3, S5. Scan zijn code. En ook van die knaap daar, rij 3 stoel 17. Die met die vetkuif, eveneens S5!’

Ik, een vetkuif?

‘Bingo, Kees,’ sist Pieter.

De luitenant komt naar me toe en wijst naar mijn pols.

Waarom? Wat bedoelt hij?

‘Je polsbandje, sukkel,’ zegt Pieter.

Pieter begrijpt dingen soms eerder dan ik.

De jongen houdt een apparaat bij mijn pols alsof ik een boodschap uit de winkel ben waarvan hij de streepjescode scant. Ik zie zijn hand trillen. Waarom? Is hij bang? En wat betekent S5?

Pieter is me weer voor. ‘Meneer, ik heb een vraag. Wat betekent S5?’ vraagt hij.

‘S5 betekent 5 strafpunten, jongeman. Goede vraag van jou. T1.’

Strafpunten?

‘En wat betekent T1, meneer?’

‘T1 betekent: 1 toppunt. Alweer een goede vraag. T1. Luitenant, scan die pientere jongen op rij 3. Waar was ik gebleven?’

Opnieuw hangt er een angstige stilte. Waarom zwijgt directeur Thieu? Weet hij niet meer wat hij wil zeggen?

Natuurlijk weet hij dat wel.

Hij test ons, denk ik. Hij wil ons bang maken. Bange kinderen doen alles wat de leraar wil. Dat denkt hij misschien. Maar ik word juist dwars als ik bang ben. En Pieter is nooit bang. Nee, directeur Thieu, u denkt misschien dat we zenuwachtig worden van die koude ogen van u en van deze griezelig lange stilte, maar Pieter heeft zijn ogen al dicht en ik haal diep adem en zak een beetje onderuit.

Onze eerste les op het Toekomst College: *Wees op je hoede. Pas op. Wacht af.*

En inderdaad, hij test ons, want directeur Thieu klinkt ineens poeslief.

‘Lichting Leeuwerik,’ zegt hij. ‘Jullie zitten hier met vijftien jongens en vijftien meisjes en behalve het gangpad is daar niets tussenin. Begrijpen jullie wat ik zeg? Jongens rechts en meisjes links en niets ertussenin.’

Eerlijk gezegd begrijp ik niet wat hij bedoelt.

‘Verder herinner ik jullie aan de regel: leerlingen hebben geen telefoon in dit gebouw. In alle lokalen en slaapkamers hangt een klok, dus leerlingen hebben ook geen horloge. Wie deze regel overtreedt moet weg. Begrepen?’

Stilte.

‘Ik heb een vraag voor jullie, lichting Leeuwerik,’ gaat hij verder. ‘Het is een belangrijke vraag. Het is zo’n belangrijke vraag dat het eigenlijk geen vraag meer zou mogen zijn. Maar toch vraag ik jullie: waarom heet jullie school het Toekomst College?’

Niemand zegt iets.

Directeur Thieu spreidt zijn armen en in zijn zwarte pak heeft hij veel weg van een vogelverschrikker. ‘Beste kinderen, jullie *zijn* de toekomst! Daarom! Over drie jaar zijn jullie de trots van onze school. Over drie jaar zijn jullie de trots van jullie ouders. Over drie jaar zijn jullie PLUS-lid van de Partij. Terwijl jullie leeftijdgenoten nog met wiskundesommen zitten te sukkelen, beginnen jullie aan je carrière op de Partij Academie. In drie jaar klaar met school, is dat geen fantastisch vooruitzicht?’

‘Absoluut,’ hoor ik Pieter mompelen.

‘Hoor ik daar iemand praten?’

Weer die stilte. En weer die ogen van directeur Thieu op onze gezichten. Het lijkt alsof hij voelt dat Pieter en ik anders zijn en dat hij ons duidelijk wil maken dat hij ons doorheeft. Maar wat zou hij door kunnen hebben?

Ik kijk naar mijn schoenen en hoor de buik van Pieter knorren.

‘Luitenant, roep de generaal!’

De lange jongen loopt al.

‘De generaal roepen’ klinkt niet best, maar het valt mee. In het gangpad verschijnt een meisje dat maar een paar jaar ouder is dan wij.

Directeur Thieu legt een arm om haar schouder. ‘Generaal, ik stel je voor aan lichting Leeuwerik.’

Wie is zij? Op wie lijkt zij?

‘De generaal, beste kinderen, is de belangrijkste leerling van het Toekomst College.’

Het meisje pakt een kruk en knikt ons toe.

‘Meneer, kan ik ook generaal worden?’ vraagt Pieter.

Dat is kennelijk een grappige vraag, want directeur Thieu lacht hardop. ‘Wat denk je, generaal? Kan die krullenbol ook generaal worden?’

‘Waarom niet?’ antwoordt ze. ‘Ik vind het wel een goede vraag.’

‘Ik ook,’ lacht directeur Thieu. ‘Ik daag je uit om generaal te worden, jongen. T10, luitenant, rij 3 rechts. Stoel 18. Want, luister goed naar mij: op deze school kun je worden wie je wilt zijn! Generaal, majoor, luitenant, kapitein. Het hangt van jou af. Hoe hoger je komt, hoe meer kansen je straks na school krijgt.’

‘Kan ik ook bom worden?’ vraagt een meisje op rij 3.

De jongen op rij 2 stoel 3 begint weer te lachen. En na hem

durven meer kinderen te lachen. Kan ik ook bom worden? Haha. Wie vraagt zoiets?

‘Wat denk je zelf, lief kind?’ De stem van directeur Thieu klinkt griezelig vriendelijk nu. Hij vindt het geen grappige vraag. Hij wacht niet op antwoord. ‘S5 voor onze lolbroek, luitenant, rij 3 links, stoel 5.’

De magere jongen loopt weer naar voren met zijn scan-apparaat.

Het meisje dat generaal is, draait van links naar rechts op haar kruk en kijkt met een verwaande glimlach de zaal rond.

Ja, nu zie ik het.

Wesp. Ze lijkt op een wesp! Een slanke wesp met een rond hoofd op een dunne nek en naar alle kanten draaiende ogen.

‘Maar hoe kan ik generaal worden?’ vraagt Pieter weer.

‘Geduld, jongen. Begin bij het begin. Generaal, geef jij de leerlingen uitleg?’

De generaal staat op van haar kruk. ‘Dat doe ik graag,’ zegt ze.

Ze heeft een aardige stem, dat wel.

‘Iedere leerling spaart toppunten,’ vertelt ze. ‘Toppunten zijn belangrijk voor je carrière en ook voor je ouders, want zij krijgen betaald voor jouw toppunten. Iedere leerling begint als verkenner. Met nul punten dus. Tot tien toppunten ben je een verkenner.’

‘O, en wat ben ik dan nu?’ roept de jongen van rij 2.

‘Wie vraagt jou wat?’ Directeur Thieu loopt een paar meter de zaal in.

‘Ik vraag u wat!’ roept de jongen.

‘Jij vraagt mij wat? Ongevraagd? Weet je wat jij bent? Weet je wel wat je wordt als je strafpunten hebt? Een smúrf word je dan! En dat wil je niet zijn, jongen. Dat wil niemand zijn. Dus pas op, zeg ik je. Wie ongevraagd door de zaal roept, krijgt nog eens S5! En ook goed om te weten: ieder strafpunt kòst je ouders geld. Tien euro. Dus jongeman, wat kost S5 jouw ouders, denk je? Kun je rekenen?’

De jongen huilt nu, iedereen ziet het. Maar hij geeft niet op. ‘Mijn ouders betalen toch niet,’ roept hij. ‘U kent mijn moeder niet.’

‘Geniaal,’ hoor ik Pieter fluisteren, maar ik durf niet te begripen wat er zo geniaal is. Eerlijk gezegd besef ik dat ik ook een smurf ben. En dat ik nog maar zo kort op het Toekomst College zit en mijn moeder al 50 euro moet betalen.

‘Jongen, mag ik je een tip geven?’ Het wespenmeisje staat vlak bij ons en even denk ik dat ik bij haar oren kleine vleugels zie trillen, maar misschien ben ik gewoon zo zenuwachtig dat ik zelf zit te trillen.

‘Ik heet Gian!’ huilt de jongen.

‘Jongen, stil. Luister!’ Het meisje staat nu recht voor de jongen die zich Gian noemt. Ze kijkt hem strak aan, bijna alsof haar ogen hem willen vastprikken. ‘Gehoorzaam en zwijg.’

In haar ogen zie ik een geel lichtje.

‘Doe jezelf geen kwaad, Gian,’ zegt ze zacht. ‘Zeg geen woord meer.’

Mijn moeder was heel trots toen ik werd geselecteerd. ‘Tjonge jonge,’ zei ze steeds. ‘Allemachtig. Tjonge jonge. Mijn Kees. Wie had dat gedacht! Tjonge jonge, wat geweldig.’

Natuurlijk belde ze meteen naar oma.

Een nieuw leven, een gouden toekomst. Die woorden hoorde ik.

Mij kon het weinig schelen. Ik wilde naar het Toekomst College omdat Pieter erheen ging. Pieter is mijn vriend. Ik ken hem van voetbal. Hij praat langzaam en hij heeft een zware stem. Hij is een kop groter dan ik. Hij hoefde geen open dagen van middelbare scholen te bezoeken want zijn vader koos voor hem.

Pieter heeft een buurmeisje, Lisa. Zij koos deze school omdat ze ‘helemaal anders’ wil zijn dan haar ‘truttige zus’ (dat zegt ze) en ‘helemaal anders’ is precies wat het Toekomst College is. (Dat zegt ze ook.) In één ding heeft Lisa in elk geval gelijk: alles is hier totaal anders dan ik verwacht had. Drie maanden niet naar huis gaan, bijvoorbeeld. Of dat we een schooluniform moeten dragen, blauw voor de jongens, groen voor de meisjes.

En dat eerstejaars drie maanden niet mogen praten. Niet in de ochtend, niet ’s middags, niet ’s avonds. Tot aan de kerstvakantie. Niet in de gang, niet in de eetzaal, niet in de slaapkamer.

Wie wel praat, krijgt strafpunten.

‘Zwijgen is goud’, heet dat.

Ik deel mijn slaapkamer met Tycho en Roover. Zij zijn tweedejaars en derdejaars.

Soms, als ik niet kan slapen, zie ik dat Roover Tycho helpt met gebarentaal. Tweedejaars leren hier namelijk een taal die alleen leerlingen van het Toekomst College begrijpen. Tycho doet telkens iets fout met zijn duim en dat heeft hem al strafpunten gekost. Hij is nog altijd een verkenner. Roover is kolonel en dat laat hij graag merken. Hij heeft een ‘ik-ben-beter-dan-jij’-houding.

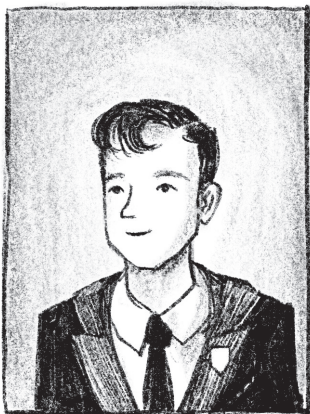
Ik zou willen dat mijn moeder mij kan zien hier.

Dat ze mij in de lokalen ziet zitten of mij als smurf in de eetzaal de tafels ziet dekken.

Of als ik in bed lig in mijn slaapkamer aan de achterkant van het gebouw.

Bed 17 heb ik.

Naast mijn bed staat een tafel. Op mijn tafel ligt een map met schoolregels en een folder over mijn toekomst als student op de Partij Academie. Wanneer ik daar over drie jaar zit, krijg ik gratis rijlessen, tot mijn eerste baan recht op maandgeld, en gratis toegang tot de sportschool en sportclubs. In mijn partijpaspoort staat dit:

Naam

Kees

Geboortedatum

10 – 2 – 2014

Jeugdlid

Eerstejaars

Hobby's

Onbekend

CV

Geboren in Utrecht

Zwemdiploma A

Bankrekeningnummer

NL66DPB0001717171

Carrièrepad

Kleuterschool

Basisschool

Leerling van het

Toekomst College

Proeven

Beest 1: Beer

Beest 2:

Definitief:

Wolvenproef

Verslag:

.....

.....

.....

.....

Schietproef

Verslag:

.....

.....

.....

.....

Rang

Sinds 1/9: smurf

Verdiensten

Onbekend